

[Handelsministeren.]

En regulering af forholdene fra det offentlige side kan jeg ikke anbefale. Alene det administrative besvær gør det betænkeligt. Et koncessionssystem for oprettelse af filialer vil bl. a. indebære, at administrationen skulle skønne over, dels hvor mange filialer der er behov for, dels hvorledes disse bedst placeres landet over, og endelig hvilke af pengeinstitutterne der skal have tilladelse til at oprette filialer.

Banker og sparekasser er med deres grundlæggende betydning for dansk erhvervslivs trivsel og på grund af deres store indflydelse på hele den økonomiske udvikling naturligt nok udsat for særlig interesse. Selv om ikke enhver bestående bank- og sparekassefilial kan betegnes som samfundsmæssigt nødvendig, føler jeg mig imidlertid overbevist om, at en offentlig regulering af disse forhold ikke vil kunne løse problemerne på en mere tilfredsstillende måde.

Jeg medgiver gerne det ærede medlem, at oprettelsen af filialer i visse tilfælde kan synes mindre påkrævet ud fra samfundsmæssige hensyn. Det skulle kun glæde mig, om banker og sparekasser i deres filialpolitik ville have alle aspekter af denne sag for øje, når der disponeres. Under de drøftelser, jeg lejlighedsvis har ført med banker og sparekasser om sagen, har jeg fundet anledning til at lægge dette på sinde, og det er mit indtryk, at der er lydhørhed.

Af *Thestrup* til boligministeren (4. august 1964):

„Hvornår kan betænkningen fra udvalget om boligopsparing ventes offentliggjort?“

I åbningstalen 1. oktober 1963 sagde statsminister J. O. Krag i sin omtale af regeringens arbejdsprogram, at der ville blive tilrettelagt opsparingsordninger, navnlig sigtende på en organiseret ungdomsopsparing til boligformål, og i åbningsdebatten udtrykte det konservative folkepartis ordfører, Poul Møller, glæde herover. Ved fremsættelsen af boliglovsforslagene 7. november 1963 gentog boligministeren oplysningen om, at man forbereder en sådan ungdomsopsparing, der skal sikre unge mennesker, som har gennemført en regelmæssig opspa-

ring, en egentlig ret eller fortrinsret til en bolig.

Da jeg den 29. april her i tinget spurgte, hvordan det gik med denne bebudede opsparingsordning, svarede ministeren, at udvalget regner med at kunne afslutte sit arbejde og afgive betænkning inden sommerferien, sådan at fornødent lovforslag kan fremsættes.

Fra det konservative folkepartis side lægger vi stor vægt på at medvirke til ordninger, der kan fremme en bred, frivillig opsparing, altså frivillig udsættelse af øjeblikkeligt forbrug til fordel for mere langsigtede investeringer. En sådan frivillig øget opsparing vil efter vor opfattelse have langt større stabiliserende virkninger end tvangsmæssige indgreb, men den forudsætter, at den enkelte kan se, at det kan betale sig at spare. Jeg mener, at en boligopsparingsordning for ungdommen vil være et sådant incitament til opsparing, som samtidig kan have betydning for fremskaffelse af mere kapital til boligbyggeriet.

Boligminister *Carl P. Jensens* svar (10. august 1964):

Betænkningen fra udvalget vedrørende ungdomsopsparing vil blive offentliggjort, så snart boligministeriet har modtaget den fra udvalget.

Det kan oplyses, at udvalget har afsluttet sit arbejde, og betænkningen er ved at blive trykt. Den ventes afleveret til boligministeriet inden udgangen af august.

Af *Skræppenborg-Nielsen* til justitsministeren (13. august 1964):

„Disponerer politiets efterretningstjeneste over et hemmeligt kontor i forretningsejendommen „Buen“ på Vesterbrogade, som ifølge navneskiltet på døren indehaves af grosserer A. Nielsen? I bekræftende fald: hvad bruges dette kontor til, og findes der flere kontorer af samme slags?“

I dagspressen har chefen for politiets efterretningstjeneste bekræftet, at politiets efterretningstjeneste råder over et sådant kontor, og at man her modtager folk, som ikke bryder sig om at komme på politigården.